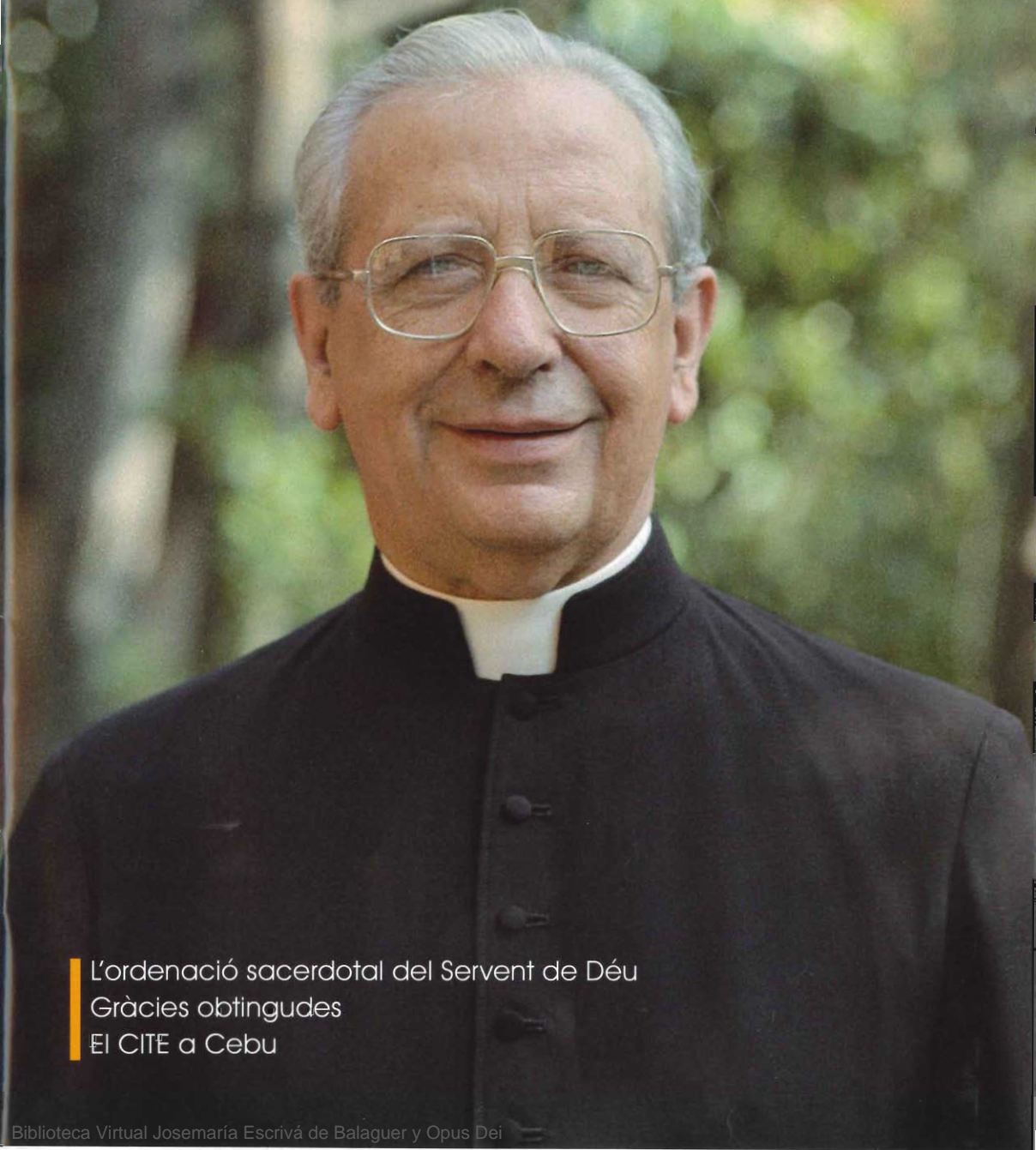

Álvaro del Portillo

Full Informatiu núm. 7

L'ordenació sacerdotal del Servent de Déu
Gràcies obtingudes
El CITE a Cebu

3 EDITORIAL

4 VIDA DEL SERVENT DE DÉU

7 GRÀCIES OBTINGUDES

11 AMB LA SEVA EMPENTA A CEBU

Monsenyor Álvaro del Portillo va néixer a Madrid (Espanya) l'11 de març de 1914. Era Enginyer de Camins i doctor en Filosofia i en Dret Canònic.

Es va incorporar a l'Opus Dei el 1935. El 25 de juny de 1944 va ser ordenat sacerdot, i dos anys després va fixar la seva residència a Roma, on va col·laborar directament amb sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei.

El seu servei a l'Església es va manifestar, també, en la dedicació als encàrrecs que li va confiar la Santa Seu i, especialment, en la seva activa participació en els treballs del Concili Vaticà II. El 1975, després de la mort de sant Josepmaria, va ser elegit per succeir-lo en el govern de l'Opus Dei. El 6 de gener de 1991 el Sant Pare Joan Pau II li va conferir l'ordenació episcopal.

El govern pastoral del Servent de Déu es va caracteritzar per la fidelitat a l'esperit del fundador i per l'afany d'estendre arreu del món els apostolats de la Prelatura i la crida a la santedat en la vida ordinària.

La matinada del 23 de març de 1994, poques hores després de tornar d'una peregrinació a Terra Santa, el Senyor va cridar al seu si aquest servent bo i fidel. El mateix dia, el Sant Pare Joan Pau II va anar a resar davant les seves restes mortals, que ara reposen a la Cripta de l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau, a Roma.

El procés de Beatificació i Canonització de Mons. Álvaro del Portillo es va obrir a Roma el 5 de març de 2004. La Positio sobre l'heroïcitat de les virtuts s'ha lliurat a la Congregació per a les Causes dels Sants el març de 2010.

EDITORIAL

L'any sacerdotal convocat pel Papa Benet XVI en ocasió del 150 aniversari de la mort del Sant Capellà d'Ars, ofereix l'ocasió de créixer en veneració i afecte pels ministres sagrats. En la vida de don Álvaro l'amor als sacerdots apareix de manera destacada, com a herència rebuda de sant Josepmaria. El 7 d'agost de 1976, escrivia a uns fidels de la Prelatura que es disposaven a rebre l'ordenació presbiteral: *«Ajudeu els sacerdots, germans vostres en Crist, amb la vostra amistat sincera, amb la vostra paraula d'alè, d'afecte, i amb la realitat de la vostra oració»*. Per Mons. del Portillo la fraternitat sacerdotal es traduïa en oració, en obres de servei, acompanyament afectuós, comprensió sincera i assistència espiritual.

El Servent de Déu considerava d'importància cabdal que els sacerdots adquirissin *«una clara consciència de la identitat que existeix entre la realització de la seva vocació personal -ser sacerdot en l'Església-, i l'exercici del ministeri in persona Christi Capitis [...], personificar activament i humilment entre els seus germans Crist Sacerdot que dóna vida i purifica l'Església, el Crist Bon Pastor que la condueix en unitat vers el Pare, el Crist Mestre que la conforta i l'estimula amb la seva Paraula, i amb l'exemple de la seva vida»* (Escritos sobre el sacerdocio, p. 202).

Per això, afirmava que l'arrel més profunda de l'eficàcia apostòlica del sacerdot es troba a la Santa Missa, celebrada amb devoció i amb obediència a les disposicions

litúrgiques: *«La fecunditat del nostre sacerdoci arrenca de l'amor al Sacrifici de l'Altar. Un amor que es manifesta en la unió entre obediència i pietat a l'hora de complir les cerimònies litúrgiques establertes per l'Església. No és veritable la pietat de qui no creu la nostra Mare l'Església, ni és autèntica l'obediència cas de no estar informada per la pietat filial»* (Carta, 9-I-1993, n. 26).

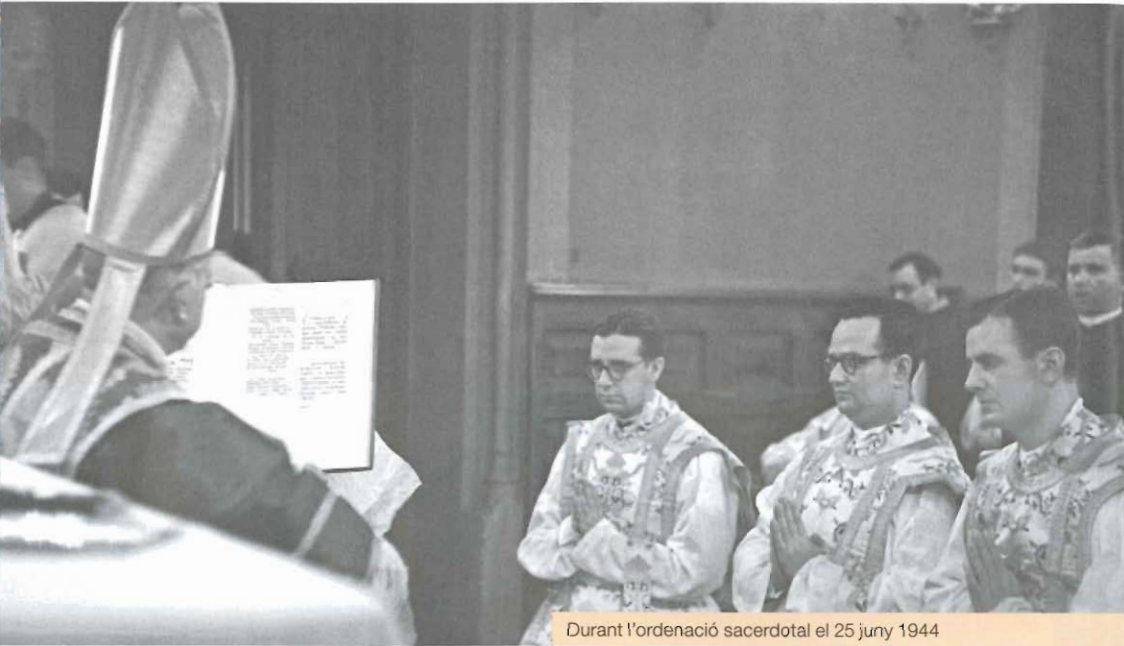
Mons. Álvaro del Portillo estava persuadit que, davant les nostres súpliques, la gràcia de Déu és sempre fecunda, i encaria els fidels cristians que intensifiquessin la *«pregària per les vocacions sacerdotals: que els seminaris s'omplin, que l'Església conegui una nova floració de sacerdots ben preparats, amb zel per les ànimes, sants, altres Crists, ¡cadascun, el mateix Crist!»* (Carta 1-II-1986).

El Servent de Déu conferint l'ordenació presbiteral

P ARLAR NOMÉS DE DÉU.... SEMPRE I EN TOT NOMÉS SACERDOTS

Ordenació sacerdotal i primers mesos del ministeri pastoral

Durant l'ordenació sacerdotal el 25 juny 1944

El 25 de juny de 1944, després d'anys d'intensa preparació filosòfica, teològica, canònica i litúrgica, els Servents de Déu Álvaro del Portillo, José María Hernández Garnica i José Luis Múzquiz van rebre l'ordenació sacerdotal. S'esdevenia així un dels somnis del fundador de l'Opus Dei, pel qual tant havia pregat a Déu. Anys després, en una Carta datada el 8 d'agost de 1956, sant Josepmaria escrivia als seus fills: *«Vaig resar amb confiança i il·lusió, durant tants anys, pels germans vostres que s'haurien d'ordenar i pels que més tard seguirien el seu camí, i vaig pregar tant, que puc afirmar que tots els sacerdots de l'Opus Dei són fills de la meva oració».*

Don Leopoldo Eijo i Garay, Bisbe de Madrid, va oficiar el ritu a la capella del Palau Episcopal. Lògicament, l'esdeveniment es va viure amb intensitat, oració i esperit festiu entre els fidels de l'Opus Dei i en les famílies dels ordenands. Mentrestant, sant Josepmaria celebrava la Santa Missa a l'oratori del centre de l'Opus Dei que es troba al carrer Diego de León, i demanava amb fervor a la Trinitat Beatíssima per la santedat d'aquells fills. El fundador de l'Opus Dei no va voler assistir a l'ordenació per oferir aquest sacrifici pels nous sacerdots, i per seguir la seva norma de conducta habitual: *«ocultar-me i desaparèir».*

xer és el meu; que només Jesús es llueixi». A més, va oferir aquesta mortificació pels nous sacerdots. Mons. Eijo i Garay va voler dinar amb els nous ordenats. Després, durant una animada tertúlia, aprofitant una momentània absència de sant Josepmaria, D. Leopoldo va subratllar als membres més joves de l'Obra el gran agraïment i estima que devien al fundador. També va tenir paraules d'elogi per la fidelitat i prudència de D. Álvaro en l'ajuda a sant Josepmaria, davant les greus contradiccions que havien planat sobre l'Obra a Espanya, durant aquells anys. La mare i els germans de D. Álvaro van participar amb immensa alegria de l'ordenació sacerdotal, i la joia familiar va tenir un altre àpex el dia de la primera Missa solemne del nou sacerdot, el 28 de juny de 1944, a la capella del Col·legi del Pilar, on havia realitzat els estudis d'ensenyament primari i secundari. Va ser molt concorreguda l'assistència dels seus antics companys, enginyers de camins i ajudants d'obres públiques, i de nombroses amistats. D. José Luis Múzquiz recorda una manifestació petita, però eloqüent, de l'esperit d'oració i recolliment amb què el Servent de Déu va viure aquella cerimònia: *«Era costum llavors a Espanya que el sacerdot s'assegués en una butaca i passessin tots els assistents a saludar i besar-li les mans. D. Álvaro em va dir que havia estat durant el "besamans" amb els ulls tancats per no distreure's, ja que havia volgut viure aquests moments després de la seva primera Missa amb especial recolliment»* (Testimoni de José Luis Múzquiz de Miguel, AGP, APD T-17.519, p. 53). Sant Josepmaria sintetitzava l'actitud que esperava dels seus fills sacerdots amb aquestes paraules: *«Sigueu, en primer lloc, sacerdots. Després, sacerdots. I sempre i en tot, només sacerdots. - Parleu només de Déu. - Quan sigueu cridats per un penitent, deixeu-ho tot per atendre'l»* (Vázquez de Prada, A., El fundador del Opus Dei, vol. II, Rialp, Madrid 2002, p. 648). Recorrent la vida del servent de Déu, a partir

del 25 de juny de 1944, es té la impressió d'assistir a la fidel encarnació d'aquest ideal. Des de l'endemà de l'ordenació, D. Álvaro va ser el confessor de sant Josepmaria. A més de continuar exercint les tasques de secretari general de l'Opus Dei, es va ocupar de l'atenció sacerdotal de les persones de l'Obra que vivien a Madrid i a les ciutats del centre i nord d'Espanya, on viatjava periòdicament per impulsar els apostolats. Va dedicar moltes hores a la direcció espiritual de les ànimes. El Senyor el va adornar amb singulars qualitats de prudència, humanitat, bondat i simpatia, que el feien particularment idoni per a aquesta tasca. Sabia despertar confiança en les persones i els seus consells eren molt encertats. Així ho testimonia D. José María Casciaro: *«Era sempre comprensiu i, alhora, exigent amb amabilitat: barrejava les raons*

El bisbe de Madrid amb Álvaro del Portillo

teòriques, encoratjadores, amb la concreció en els punts en què havia d'esforçar-me per millorar o rectificar. I atenia també la meua salut física: un dia em va convidar a fer una mica d'esport» (Casciaro, J. M., *Vale la pena*, Rialp, Madrid 1997, pàg. 138-139).

La predicació de D. Álvaro era senzilla i incisiva. Buscava moure les ànimes cap a l'amor de Déu, i confiava que el fruit provindria no de la seva eloqüència, sinó de l'acció de la gràcia. El 1983, amb la senzillesa d'una profunda convicció, asseguraria durant una xerrada de catequesi: **«L'important no és el que digui jo, l'important és el que l'Esperit Sant suggereix en l'ànima de cadascú, en la meua també»** (AGP, P01, 1983, p. 929).

La seva guia per tota la seva tasca sacerdotal va ser sempre la fidelitat a l'esperit del fundador, com es relecteix en la carta següent: **«El diumenge vaig deixar el Senyor a l'oratori, que ja estava acabat. Ho vaig fer d'hora [...]. Hi va haver el corresponent sermonej, en què vaig dir el que imaginava que vostè diria: "... el Pare, segurament, us diria ..."»** (Carta a sant Josepmaria del 2-XII-1945).

Andrés Vázquez de Prada narra en la seva biografia sobre sant Josepmaria que *«algú, abans de l'ordenació, havia comentat: ara els ordena, i després els matarà de feina»*. Al poc temps la dita va cobrar cos i va néixer la llegenda que, efectivament, els "matava" a treballar. I una cosa tenia de fonament, perquè el Pare, tan aviat es van ordenar i els va veure en condicions de predicar i exercir el seu ministeri, els va llançar a viatjar apostòlicament amunt i avall» (Vázquez de Prada, A., *El fundador del Opus Dei*, op. cit., vol. II, p. 643). Efectivament va ser així. En una carta del Servent de Déu, escrita als deu mesos de l'ordenació sacerdotal, llegim: **«A banda de les moltes hores setmanals que resulten de direcció espiritual i de confessions, portem entre els tres en els deu mesos**

de sacerdocí, en els quals no hem deixat l'estudi, trenta tandes d'exercicis espirituals i prop de 90 dies de recés per a intel·lectuals» (Carta a José Orlandis i Salvador Canals del 22-IV-1945).

El Servent de Déu dóna la benedicció a sant Josepmaria el 26 de juny de 1944

Don Leopoldo Eijo i Garay saluda a sant Josepmaria després de la cerimònia

Sota una rajola

Necessitava certa quantitat per poder anar a una Convivència d'estiu (...). Vaig aplegar alguns diners venent felicitacions de Nadal, que es van unir als meus estalvis i al que em van donar els meus pares. Però encara em faltaven cent dòlars (...). En veure'm en aquesta situació, vaig decidir demanar ajuda a D. Álvaro resant l'oració de l'estampa. Tenia molta fe que ell obraria el favor que li demanava.

Faltant tres dies per marxar, la meva mare i la meva germana anaven juntes al matí cap a un lloc, i en el trajecte de sobte es va aturar la mare i li va dir a la meva germana:

- *Veus això que hi ha, a la rajola luixa?*

- *Sí. Serà el que estem pensant?*

- *Aixeca-ho.*

Tot seguit, la meva germana va aixecar un paper socarrimat, brut i mig trencat. Era un bitllets de cent dòlars. De seguida van tornar a casa i em van explicar els fets. La meva mare va dir:

- *Va ser ell, D. Álvaro.*

P. L. (Argentina)

Set Camions

Un germà meu té un petit vaixell amb el qual pesca, i amb ell treballen per procurar el seu suport el nostre germà menor i el fill d'un altre germà.

A finals de 2005, la situació econòmica dels tres era molt difícil, ia més el primer estava embolicat amb deutes que els creditors li exigien satisfer.

Amb constància, vaig demanar en la meva pregària que el Senyor els proporcionés pesca abundant i ben remunerada. Acudia cada

dia a la intercessió de don Álvaro per aconseguir aquesta gràcia. El 27 de gener de 2006, es va produir una pesca com mai s'havia obtingut des de l'inici del negoci, que ja té sis anys. Després, no s'ha repetit. Van omplir set camions de peixos -concretament van ser corbines, de bona mida-, que van vendre a molt bon preu en el mercat.

La situació econòmica va millorar per a tothom: es van pagar tots els deutes i es va reconstruir una costosa xarxa que ha permès incrementar la producció habitual. El considero un clar i assenyalat favor de don Álvaro.

A. P. (Equador)

Amb la data precisa

Don Álvaro ja m'ha concedit diversos favors, i en aquesta ocasió vaig tornar a dirigir-m'hi per un problema al qual m'enfrontava des de feia temps. Estava arribant al final del meu contracte de treball i no aconseguia trobar una altra feina que em convingués a la ciutat on visc (...): haver de mudar-me em resultaria molt difícil i dolorós. A més ja tinc una certa edat, i començar de nou en un altre lloc no em resultaria gens fàcil.

Vaig recórrer a don Álvaro sabent que ell havia ajudat molt sant Josepmaria en la resolució de diversos assumptes materials. A més, com deia, ja havia obtingut diversos favors acudint a la seva intercessió, també en petits assumptes relacionats amb el treball. Però ara es tractava d'una cosa molt més seriosa per a mi: mai no havia estat a l'atur, i la perspectiva m'horroritza.

Mesos abans de deixar la feina vaig trobar diversos treballs que m'interessaven, però, tot i fer les entrevistes, no vaig ser contractat (...). Precisament aquells dies vaig llegir el relat d'una persona que, com jo, no aconseguia trobar una feina, i un amic li va dir: hem de confiar en don Álvaro. Això sonava força com

el meu problema, i vaig renovar les meves oracions amb nova fe.

Just al final del meu contracte vaig rebre la invitació per a una entrevista sobre una possible plaça de professor. El meu contracte acabava l'últim dia de juny i l'entrevista tindria lloc el 4 de juliol. Durant aquest temps vaig pregar amb insistència l'oració de l'estampa.

La trobada va durar més d'una hora. Els dies següents, mentre esperava notícies, estava neguitós, i vaig començar a pregar que el 7 de juliol -aniversari de la incorporació de don Álvaro a l'Opus Dei- rebés bones notícies. No obstant això, aquest dia no hi va haver cap trucada telefònica ... Així que li vaig dir a don Álvaro que, si no podia ser una trucada telefònica, també em donaria per satisfet amb una carta que, datada aquest dia 7 de juliol, em comunicués la bona notícia. Era lògic esperar que una carta així arribaria l'endemà, ja que seria correu local. No obstant això, el 8 de juliol -era divendres- el carter no va aparèixer pel meu carrer. Vaig seguir confiat que don Álvaro m'havia escoltat i la meva petició ja estava garantida.

Per fi va arribar el dilluns 11 de juliol, i el carter em va lliurar la carta en què se m'oferia la feina que estava esperant. Em va fer tanta alegria que en aquell moment no vaig mirar la data. Però més tard vaig tornar a consultar el paper i, efectivament, estava datat el 7 de juliol.

P. G. (Irlanda)

La clau rebel

Em sembla que el que explicaré mostra la bondat de don Álvaro, sempre disposat a intervenir fins i tot en les petites necessitats domèstiques.

Fa un mes em trobava visitant una germana meva. Mentre l'ajudava a ordenar una habitació, vaig tancar amb clau la porta d'un armari. De seguida la meva germana em va mirar

horroritzada. Em va dir que la clau d'aquest armari era defectuosa i que, un cop tancat, no hi havia manera de tornar-lo a obrir. Alguns dies abans s'havia quedat bloquejada i al seu marit li va costar molt de temps -i una petita ferida- resoldre el problema (...).

Vam comprovar que, en efecte, la clau estava completament bloquejada. A més, era gairebé l'hora d'anar a missa, i la meva germana necessitava algunes coses de l'armari per preparar-se. Li vaig demanar que es tranquil·litzés, assegurant-li que trobaríem una solució en poc temps.

Vaig resar amb molta intensitat la pregària per la devoció privada a don Álvaro, demanant-li que resolgués el problema que acabava de causar. Només acabar l'oració, vaig tornar a intentar moure la clau, que aquesta vegada va girar sense cap protesta i vam poder obrir l'armari.

F. V. (Itàlia)

No només una bossa

Tornant a casa amb la meva germana, em vaig adonar que havia perdut la bossa. Vam tornar al parc on havíem estat i vam revisar l'aparcament on havíem deixat el cotxe, però no vam trobar res. Vam preguntar en un centre comercial proper, vam cridar la policia local... Però sense èxit.

Després d'encomanar-ho a don Álvaro, vaig trucar al meu mòbil, que tenia dins de la bossa, amb l'esperança que respongués alguna bona persona. Vaig estar trucant durant aquell matí, però no responia ningú (...). Al final va contestar un noi que em va dir que els seus pares havien trobat la meva bossa a l'aparcament i que l'havien pres per veure si trobaven la propietària d'alguna manera. Ells sentien el mòbil, però no sabien què calia fer per atendre la trucada. Per això al principi no

responien. Em va donar l'adreça de la casa i vaig anar cap allà.

Va obrir la porta un matrimoni molt amable. Em van fer passar i la senyora, amb gran simpatia em va sotmetre a una mena d'examen per comprovar si de veritat era la bossa que jo buscava. Vaig anar enumerant el que recordava que hi tenia dins i, passat un temps, la senyora em va dir que faltava una cosa que era el que més li havia agradat. Per més que hi rumiava, no recordava de què es tractava. Per fi ho va dir: el rosari. Em va explicar que ella i el seu marit resaven cada dia tres parts (...). Vam xerrar una estona i, quan els vaig preguntar si coneixien el fundador de l'Opus Dei, van respondre: Monsenyor Escrivà de Balaguer, un "santàs" (...).

Atribueixo a don Álvaro els dos favors: trobar la meva bossa i haver conegut a aquest matrimoni tan bo.

M. C. R. (Espanya)

Negoci rodó

El passat mes de desembre estava sense feina. Havia començat a encomanar a don Álvaro que m'ajudés a trobar una feina amb les condicions següents: ben pagada, sense necessitat de sortir gaire de casa, compatible amb les meves obligacions familiars (...).

En pocs dies em va trucar una amiga dient que un senyor buscava algú que redactés articles per a una pàgina web sobre la família. De seguida m'hi vaig posar en contacte, i des de fa tres mesos escric articles per a gent jove sobre literatura i cultura. Estic molt il·lusionada amb aquesta nova feina: guanyo el doble que abans, no he de sortir de casa i em deixa molt de temps lliure. A més, la meva tasca em permet orientar els joves en l'àmbit dels valors, la recerca de la veritat, etc.

K. S. (Polònia)

Escurçant terminis

Vaig arribar a Canadà un 18 de febrer, vigília del sant de don Álvaro, amb un visat d'estudiant. Quatre anys després vaig acabar el meu programa a la Universitat de Toronto, i vaig decidir canviar el visat per un d'immigrant, per poder treballar i quedar-me al país. Sabia que no seria fàcil, ja que no tenia experiència laboral i el procés portaria molt de temps. Vaig començar a resar l'oració per a la devoció privada a don Álvaro cada dia, demanant per aquesta intenció. Vaig contactar amb un advocat que m'ajudaria en els tràmits i em va aconsellar que aconseguís un contracte condicional de treball. Aquest contracte hauria de ser avaluat pel govern i, en cas de ser acceptat, em faria possible el visat d'immigrant. Vaig començar a recopilar els papers, documents i signatures que necessitava. Finalment, el 19 de febrer, sant de don Álvaro, van arribar els últims documents i vaig poder enviar al govern el contracte condicional de treball. El meu advocat, expert en la matèria, em va dir que haviem d'esperar com a mínim dos mesos per rebre la resposta, però jo continuava resant a don Álvaro perquè tot sortís més ràpid (...).

Menys d'un mes després, l'11 de març -aniversari de don Álvaro- vaig rebre una trucada de l'assistent de l'advocat, que em va informar que el govern havia acceptat el meu contracte de treball. Durant la conversa no parava de repetir com estava d'impressionada per la velocitat del procés. Va dir que en els seus molts anys d'experiència, mai no havien contestat en menys d'un mes. Jo li vaig dir que a mi no em sorprenia, ja que havia estat resant a don Álvaro. Li vaig prometre que li'n portaria una estampa la propera vegada que anés al despatx.

Amb aquesta resposta del govern ja vaig poder completar la meua sol·licitud de visat. Aquesta vegada, el termini era de divuit mesos d'espera per obtenir resposta de l'Oficina d'Immigració. El maig de l'any se-

Durant un viatge a Kenya amb un grup d'alumnes i professors de Kianda

güent vaig rebre instruccions per realitzar un examen mèdic, que és l'últim pas del procés. Com sempre tenia la seguretat que don Álvaro es lluiria a la recta final i, efectivament, els resultats mèdics van ser rebuts el set de juliol, aniversari de la petició d'admissió de don Álvaro. Uns dies després, em van notificar que ja era immigrant.

M. C. C. (Canadà)

L CITE A CEBU

Formació integral a l'abast de tothom

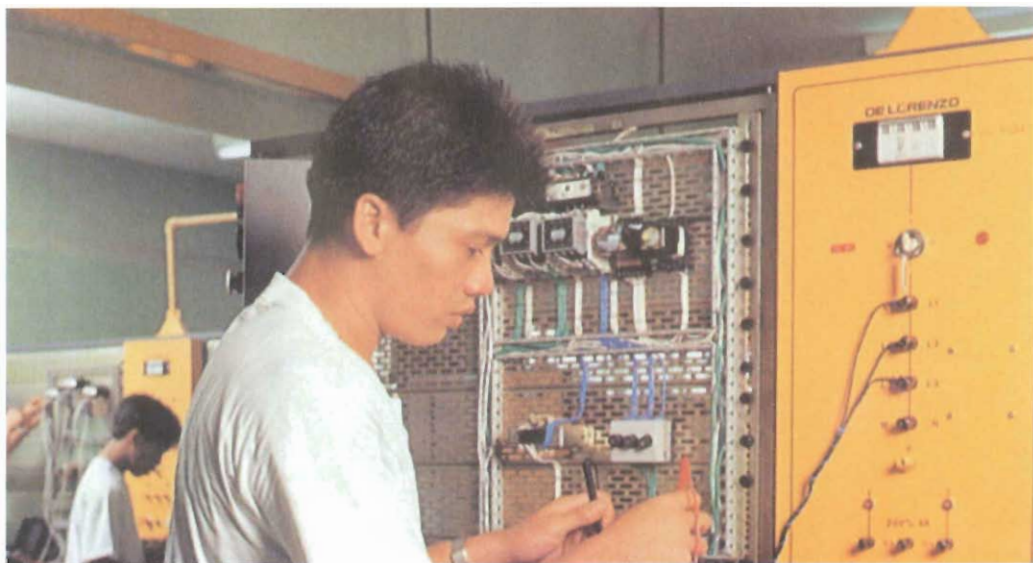
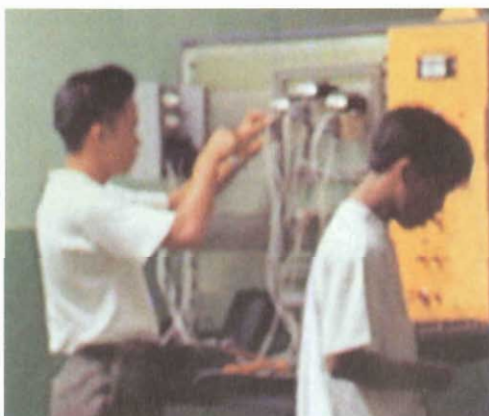
amb la seva empena

El 1987, durant la seva estada a les Filipines, don Álvaro es va acostar a Cebu City el 28 i 29 de gener. Un dels dies que va estar-s'hi, mentre es dirigia al lloc on hi hauria una multitudinària trobada de catequesi, li va cridar l'atenció l'elevat nombre de barraques que es veien des de la carretera. Aquesta pobresa va commoure Mons. del Portillo i, abans de deixar la ciutat, va suggerir a alguns fills seus de l'Opus Dei de promoure una tasca social per ajudar les famílies d'aquella barriada.

Així va sorgir el *Center for Industrial Technology & Enterprise* (CITE). Els promotors desitjaven impartir formació professional d'alt nivell tècnic, acompanyada de formació humana i cristiana, a joves d'escassos recursos econòmics. Les classes van començar el 1991, amb prop d'un centenar d'estudiants, nombre que en el curs següent gairebé va arribar a doblar. Aquest creixement ha continuat fins ara.

El CITE disposa d'aules espaioses i còmodes, consultori mèdic, laboratoris d'informàtica, electrònica i mecànica, sala de dibuix tècnic, pavelló esportiu. El servei d'assistència sani-

D. Álvaro a Filipines al 1987

tària ofereix revisions generals, anàlisis clíniques i tractament odontològic als alumnes i als empleats de les empreses industrials de la zona. LITP (*Industrial Technician Program*), que dura tres anys, proporciona un títol especialitzat en les branques de tecnologia industrial següents: electrònica, electromecànica, mecànica i informació tècnica.

Fins la data, s'han graduat en el programa Tècnic Industrial més de 1.700 joves, i cada any s'hi incorporen uns tres-cents estudiants, majoritàriament provinents de famílies de la zona. Els graduats del CITE troben ocupació amb facilitat, moltes vegades en les mateixes empreses que col·laboren amb la institució facilitant material tècnic i mitjans econòmics. El CITE també imparteix cursos intensius de perfeccionament a treballadors de les fàbriques properes, que duren entre trenta i noranta hores.

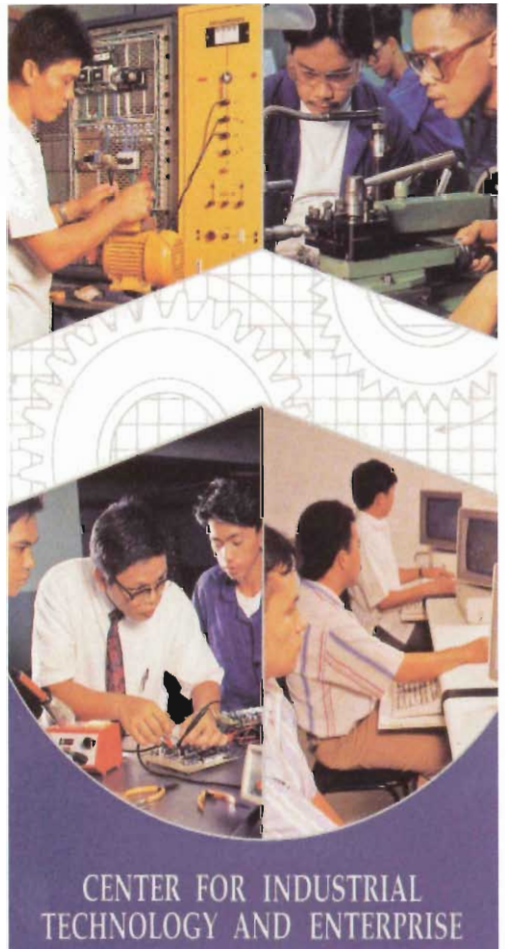
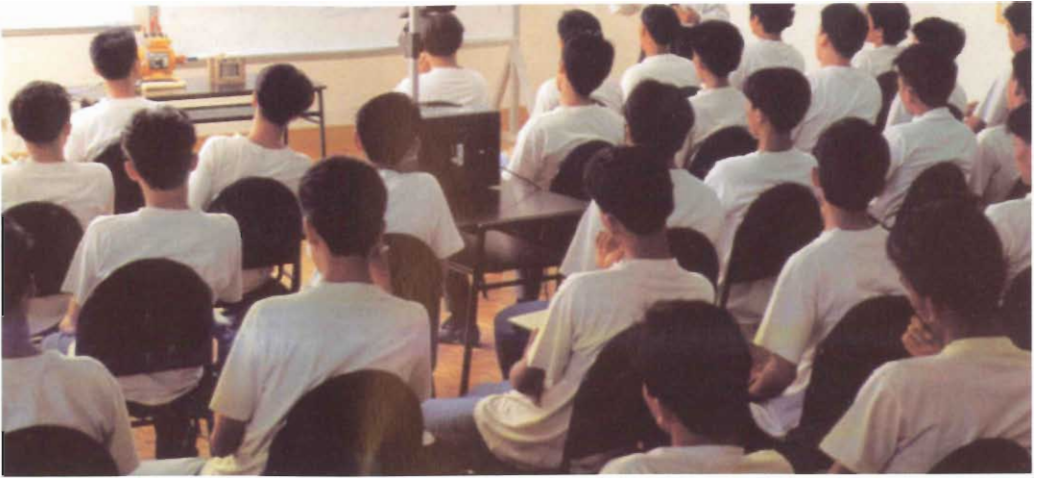
Els alumnes valoren la formació que reben. El *curriculum* escolar comprèn classes específiques d'Ètica del treball i de Formació teològica. A més, totes les assignatures es procuren impartir amb una profunda visió cristiana. Les tutories constitueixen una gran

ajuda per a l'aprofitament escolar i humà, i són particularment ben acollides pels alumnes perquè els mostren de manera palpable com els professors s'interessen realment per tot el que és seu.

Un dels professors del CITE escriu: «són molts els èxits dels nostres estudiants, que ens encoratgen a continuar amb aquesta tasca de promoció social, amb la seguretat que don Álvaro ens cuida ara des del Cel amb atencions molt especials».

ORACIÓ

per a la devoció privada

*Déu Pare misericordiós,
que concedireu al vostre servent Álvaro, Bisbe,
la gràcia de ser un Pastor exemplar en el servei
a l'Església i fill i successor fidelíssim
de sant Josepmaria, Fundador de l'Opus Dei:
feu que jo sàpiga també respondre
amb fidelitat a les exigències de la vocació cristiana,
transformant tots els moments i les circumstàncies
de la meua vida en ocasió d'estimar-vos,
i de servir el Regne de Crist;
digneu-vos glorificar el vostre servent Álvaro
i concediu-me per la seva intercessió
el favor que us demano...
(demani's). Amén.*

Pare nostre, Avemaria, Glòria.

De conformitat amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no s'intenta prevenir el judici de l'Autoritat eclesiàstica i que la present pregària no té cap finalitat de culte públic.

Aquest Butlletí es distribueix gratuïtament.

Si desitgeu rebre'l podeu demanar-lo a:

Prelatura de l'Opus Dei.

Oficina per a les Causes dels Sants, carrer Diego de León, 14. 28006. Madrid.

Si desitgeu ajudar amb almoines a les despeses d'edició d'aquesta publicació, podeu enviar els donatius a: **Prelatura de l'Opus Dei. Oficina per a les Causes dels Sants**, per gir postal o per transferència al c/c. número

0182-4017-57-0018820005, del BBVA, Agència Urbana del carrer Diego de León, 16. 28006. Madrid.

De conformitat amb la legislació sobre protecció de les dades personals, es garanteix la possibilitat de demanar la cancel·lació del propi nom a l'adreça del Butlletí, enviant un correu electrònic a ocs@opusdei.es, o bé per correu a:

Prelatura de l'Opus Dei.

Oficina per a les Causes dels Sants, carrer Diego de León, 14. 28006. Madrid.

En cas de no trobar el destinatari, torneu-lo al remitent.

Director responsable:

José Carlos Martín de la Hoz

Imprimatur:

+Mons. Javier Echevarría,
Prelat de l'Opus Dei

Idea gràfica: MCM S.r.l. - Firenze

Dep. Leg.: B.42.418-2009

Impremta: Litoplex Indústria Gràfica SA. Manresa